

Morzsák a korinthusi levelezésből

60. A NAGY VÍZVÁLASZTÓ

„Önmagatokat tegyétek próbára, hogy igazán hisztek-e?! Önmagatokat vizsgáljátok meg! Vagy nem ismeritek fel magatokon, hogy Jézus Krisztus bennetek van? Ha nem, akkor még kipróbálatlanok vagytok.” (2Kor 13,5)

Kit nevezünk hívőnek? Azt, aki valamilyen módon Jézus Krisztushoz kötődik? Vagy azt, aki valamelyik egyház tagja? Aki szereti az embereket? Aki ha megkérdezik, hisz-e Istenben, igennel válaszol? Aki szokott imádkozni? Ki hívő ezek közül? A „maga módján” valószínűleg mindegyik. Pált azonban nem ez a kérdés foglalkoztatja. Nagyon sok hívő van a világon, talán mindenki az. Tulajdonképpen a démonok is hívők, sőt, az ateisták is hisznek, ők azt hiszik, hogy nincs Isten. De kit nevezünk *igaz* hívőnek? Vagy *igazán* hívőnek? Ez a nagy elválasztó vonal. Hinni nem ugyanaz, mint igazán hinni. Igazán hinni: ebben benne van az, hogy mit hiszünk, és az is, hogy hogyan hiszünk. Igazán hinni azt jelenti, hogy a hit tárgya és a hívő szíve egyaránt igaz. Objektíve és szubjektíve igaz. Az igazán hívő nem olyan, mint a maga módján hívő, a vallásos hívő, vagy a rettegő hívő. A maga módján hívő és a vallásos hívő közelebb áll a démonokhoz, mint az igazán hívőhöz. A démonok hisznek, rettegnek, de értelemszerűen nincs bennük Jézus Krisztus.

A puritánok tisztában voltak a nagy elválasztó vonal létevel. A pietisták szintén. A metodista ébredés abból a felismerésből fakadt, hogy ha valaki nem születik újonnan a Szentlélektől, az nem mehet be Isten országába. A hívő még nem igazán hívő, ha nincs benne Jézus Krisztus. Az igazán hívő lelkében Isten élete van, mondta Henry Scougal. Whitefield ezt megértette, megtapasztalta, majd a Wesley testvérek is, és Daniel Rowland, Howell Harris, meg még néhányan, és megindult a 18. századi nagy ébredés, végigsöpört az angolszász országokon, és a mai napig érezteti hatását. A herrnhuti Zinzendorf és az új-angliai Jonathan Edwards annakidején ugyanerről az elválasztó vonalról prédikált. Ezt tette Spurgeon is, Joó Sándor is és Zimányi József is. Ahol az *igaz* hitet hirdették, ott mindig felvetődött az *igazán* való hit szükségessége is. Nem elég az igazságot elhinni, újjá is kell születni, nem elég az értelem meggyőződése, a szívnek is körül kell metéltetnie, nem elég Krisztusnak hinni, Krisztusban is hinni kell.

Francis Schaeffer írja: „Mindenek előtt le kell szögeznünk azt, hogy lehetetlen keresztyén életet élni, vagy bármit is tudni az igaz lelkiségről anélkül, hogy az ember keresztyén ne volna. Márpedig a keresztyénné válásnak nem az az útja, hogy megpróbálunk valamiféle keresztyénies életet élni, vagy hogy valamilyen vallásos megtapasztalásra vágyunk, hanem az, hogy Krisztust szabadítónknak fogadjuk el.” A korinthusi levelezés ugyanezzel a gondolattal ér a végéhez: mindenki vizsgálja meg, hogy valóban keresztyén-e! Sok félreértés és probléma egyszerűen abból adódik, hogy a keresztyén világ számos résztvevője nem igazán hívő, hanem csak hívő.

Megbotránkoztató ez a gondolat? Inkább legyen felkavaró! Jézus nyíltan beszélt erről: „Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a te nevedben űztünk-e ki ördögöket, és nem a te nevedben tettünk-e sok csodát? És akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!” Figyeljünk fel különösen erre a szóra: „sokan”. Ízlelgessük a szánkban: „Sokan... Sokan... Sokan...”

Minden okunk megvan arra, hogy önmagunkat mi is megvizsgáljuk. Igazán hiszünk? Elfogadtuk Krisztust szabadítónknak? Isten éli bennünk az életét? Nincs ennél fontosabb kérdés.